

Hrușor, pronunțat astăzi *Rușor*, numele satului numit ungurește *Rózsapataka* în rn. Lăpuș, reg. Baia Mare, < v. ucr. *зривес* «(livadă) de peri» (cf. *Hrinčenko*, s.v. *зривесуї*). Forma românească *Hrușor* și — după căderea lui *h* al grupului inițial *hr* — *Rușor* se explică prin substituție de sufix. Sufixului slav *-ev, *-ov i-a luat locul sufixul românesc -or. Un **Hrușeu*, **Hrușou* mai vechi a devenit *Hrușor*.

Forma maghiară *Rózsapataka* înseamnă «pîrîul trandafirilor». Cu siguranță ea se datorește unei etimologii populare. Forma mai veche va fi fost **Hrușapataka* «pîrîul perilor»⁶⁶. Pe hartă sub nr. 64.

Hulubățul, pronunțat și *Holobățul*, afluent al Elanului, în rn. Murgeni, atestat începînd cu anul 1469 (*Bogd.* I, p. 137), cătun al comunei Copăceana, raion. Murgeni, deal (*Dealul Hulubățului*) în Valea Elanului și Valea *Hulubățului*, < ucr. *голубець*, diminutiv de la *голуб* «porumbel» (*Hrinčenko*, s.v. *голубець*)⁶⁷. Nu e probabil ca la baza acestui toponimic să stea apelativul ucr. *голова* «cap»⁶⁸. Din punctul de vedere al foneticii istorice, formele românești se explică foarte ușor din forma ucraineană *голубець* (*holubeț*): e precedat de labială trece obișnuit la *ă* în dacoromînă, iar *ț* palatalizat ucrainean nu poate fi redat decît prin *ț* nepalatalizat al graiurilor moldovenești. Vocalele *o* — *u* din primele două silabe s-au asimilat devenind amîndouă fie *u* (cf. ucr. *голуб* > rom. *hulub*) fie *o*. Pe hartă sub nr. 18, 17, 16, 15.

Hupca: nume de sat în rn. Bîrlad < ucr. *губка* (pronunțat *hupka*) «ciupercă, ciupercă de iască». Pe hartă sub nr. 22.

Hurka: nume topic pe moșia satului Rusu de Jos în fostul județ Someș < ucr. *hurka* «pădure»⁶⁹. Forma aceasta reprezintă un diminutiv dialectal (forma literară e *зірка*) de la *зора* «deal, munte». Pe hartă sub nr. 60.

Huși: numele pîrîului de la care și-a primit numele orașul *Huși* (MDGR III, p. 756); numele unui sat din apropierea orașului Fălticeni < ucr. *зичу* «giște». Într-un document latinesc de la 1487 apare sub forma *Huschy* (*Bogd.* II, p. 379). În grafia chirilică acest toponimic prezintă *s*, nu *ș*: după MDGR (III, p. 758), pe inscripția de la 1497 a bisericii episcopiei *Huși* se citește *кк Ісѣо* «în *Huși*» (în realitate deasupra lui *o* trebuie să fie un *χ* care s-a șters cu timpul, *Ісѣоχ* fiind o formă de locativ plural după prepoziția *кк*), *оу Хсѣуχъ* (1505)⁷⁰, *с Ісѣуχъ* (1507)⁷¹, *Huși* (1491)⁷². Formele de locativ plural *Husoh* presupun un nominativ plural *Husi* pe care românii l-au romînizat sub forma *Huși*. Avînd în vedere că *Huși* (< *Husi*) era la origine un hidronim și că apare și ca

⁶⁶ Etimologia *Hrușor* < ucr. *зривес* a fost dată de I. Kniezsa. Slavistul maghiar identifică însă greșit pe *Hrușor* cu *Körtvélyes*, care este numele altui sat, numit de romîni *Curtuius* (Toponimicul *Körtvélyes* are de asemenea sensul de «livadă de peri»). Vezi Kniezsa, p. 121, nota 5, p. 259.

⁶⁷ SCL, IV, p. 65, nota 8.

⁶⁸ Iorgu Iordan, *Rumänische Toponomastik*, Bonn-Leipzig, 1924—26, p. 250; id. *Nume de loc.*, p. 5. Drept argument pentru etimologia *голова* «cap», acad. Iorgu Iordan invocă faptul că *Holobățul* și *Holobățul Mic* sînt nume de movile. La început însă acest nume a fost un hidronim, precum dovedesc documentele din secolul al XV-lea.

⁶⁹ Kniezsa, p. 121, nota 5.

⁷⁰ M. Costăchescu, *Documente moldovenești de la Bogdan Voievod* (1504—1517), București, 1940, p. 10.

⁷¹ *Ibid.*, p. 77.

⁷² Într-un surete apare forma *Husii*, căreia, după părerea lui I. Bogdan, îi corespundea probabil în originalul dispărut de la 1491 forma *Xscu* (*Bogd.* I, p. 483).